

Prihodnost bo dokazala, kdo ima več smisla in smel, za dosežek teptanega kmeta: liberalec, socialisti ali pa mož krščanskega prepričanja, ki čuti v sebi odgovornost za svoje vladno delo pred Bogom in

pred ljudstvom. Nova vlada v Beogradu nam bodi up boljše prihodnosti kmetijskega stanu in novih kmeta bramnih pravic.

Največja nevarnost.

Socijalni demokratje stegajo svoje roke nad naše kmetijsko ljudstvo in ga hočejo zvaliti v svoje vrste. Pravijo, da hočejo zboljšati kmetom in delavcem stanje. Kako to znajo, nam kaže Rusija, Ogrska in deloma Nemčija. Vlada socialistov-boljševikov je vlada grozote in klanja. Kako znajo skrbeti za stradalno ljudstvo, je šest mesecev kazal minister za prehrano, socialist Bukšeg, ki nas je pripeljal tako daleč, da bo sladkor kmalu stal 50 K kila in bo mogoče skoraj težko dobiti. In kako bi bilo, če bi se država po njihovem uredila, priča socialistični program — kmetje in posestniki, tudi bajtariji in kočarji, naj ne bodo več samostojni lastniki zemlje, ampak najemniki države. In kmetijski delavec in viničar ne bosta nikoli prišla do tega, da bi si lahko kupila majhno kočico in zemljišče, ker bo vse to last države. Pa to še ni najhujše! Največja nevarnost je v tem, ker je

socijalna demokracija protiverska.

Početni socijalni demokratje so bili judje in brezverci: Marks je bil sin advokata-juda. V njegovi domači hiši je vladalo brezverstvo in protiverstvo. Zaradi brezverstva Marks niti službe ni mogel dobiti. Engels, sin bogatega fabrikanta, je že v mladosti izgubil vso vero in se začel sovražiti vsako vero. Lassalle (Lasal) je bil tudi jud in je padel v dvo-boju.

Ves socijalnodemokratski nauk sloni na brezverstvu: da ni Boga, ne duše, ne večnosti. Če ni Boga, tudi božjih zapovedi ni in človek lahko živi, kakor mu bo prija! Bebel, dolgoletni vodja nemške socijalne demokracije, je rekel: „Mi hočemo na verskem polju brezboštvo.“ Liebknecht, tudi vodja nemških socijalnih demokratov, je dejal: „Jaz sem brezbožnež, ne verujem v Boga.“ A ne samo brezverska, ampak naravnost protiverska je socijalna demokracija. Poprej imenovani socialist Bebel je zapisal v neki svoji knjigi: „Krščanstvo in socijalizem sta si tako nasprotna, kakor ogenj in voda.“ Nemški socialistični list „Volksstaat“ piše: „Mi smo sovražniki vseh duhovnikov in vseh cerkev, že zato, ker smo brezbožneži.“ V Belgiji so izjavili socialisti: „Z močnim glasom kličemo: Boj veri!“ Socialist Lasinski je napisal: „Socijalist mora biti antikrist, klenča zmaga socijalizma

be mogoča le, če premagamo krščanstvo!“ Slovenski socialistični „Naprej“ je lansko leto pisal o presv. Rešnjem Telesu tako bogokletno, da ni, da bi to ugovarjal.

Seveda pravi njihov program: „Vera je zasebna stvar“, naj bo vere vsak, kakršna hoče. Toda te besede so le sredstvo za agitacijo, da z njimi tem laže dobijo ljudi na svojo stran. Sam Bebel, vodja socialistov, je to izjavil: „Mi hočemo brezboštvo, toda da laže dobimo ljudi na svojo stran, jim tega ne smemo naravnost reči, ampak recimo samo: Vera nam je zasebna stvar!“ Adelhaida Dvorak, voditeljica dunajske ženske socijalne demokracije, je rekla na nekem socijalističnem shodu: „Neke ženske tičijo še globoko v praznoverju. Te moramo odvrti od vere. Če bi rekli javno, da je socijalna demokracija sovražnica vere, bi marsikoga odbili. Zato moramo v javnosti vedno povdarjati, da je vera zasebna stvar. In ženske pa moramo toliko časa obdelovati, da vero izgubijo.“

Sicer pa vemo, kako socijalni demokratje spoštujejo krščansko versko prepričanje. Če jim je vera zasebna stvar, zakaj pa tako pišejo in govorijo čez vero, zakaj bogokletno zasmehujejo naše verske resnice, zakaj zasramujejo in napadajo katoliško Cerkev? Zakaj potem mečejo iz delavnice delavce krščanskega mišljenja? Če je socijalnim demokratom vera zasebna stvar, zakaj pa so se dne 25. majnika 1919 tako bogoskrunsko obnašali v cerkvi Matere božje na Planini? Zakaj je „Naprej“ tako bogokletno pisal o presv. Rešnjem Telesu?

Socijalna demokratska stranka je protiverska stranka. Kateri pristopajo k socijalistični stranki, le podpirajo njihove protiverske namene. Človeku je žal dobrega, dozdaj še globoko vernega slovenskega našega ljudstva, če bi se zajedel vanj protiverski duh socijalne demokracije. Kaj bo prvo, kar bodo hoteli socijalisti uesti, ako pridejo do moči? Brezversko šolo in civilni zakon! Otrke in družino hočejo najprej zastrupiti s svojimi načeli, potem je vse njihovo! Ali kateri krščanski misleč Slovenec bi hotel svojo vest omadeževati z očitkom, da je kot pristaša socijaldemokratske stranke tudi bil skrivaj brezverske šole, civilnega zakona in ločitve zakona!

Našim viničarjem in kmetiskim delavcem.

Socijalni demokratje so stranka fabriškega delavstva. V stari Avstriji je bilo tovarniškega delavstva mnogo in moč socijalne demokracije precejšnja. V Jugoslaviji je industrijskih delavcev malo in samo z njimi socijalni demokratje ne pridejo do moči. In vendar hočejo zagospodariti. Zato so se spravili na kmetijske delavce, viničarje in posle in jih lovijo v svoj protiverski tabor. Med kmetijsko ljudstvo, ki je dosedaj živelo v medsebojni vzajemnosti in miru, zanašajo razredni boj. S svojimi govori hujkajo kmetijske delavce, viničarje in posle proti kmetom, vzbujajo v njih nezadovoljnost in sovraštvo do gospodarjev ter jim obljubljajo vse mogoče in nemogoče.

V tem znamenju so sklicali na predzadnjo nedeljo, dne 15. februarja t. l., v Maribor viničarje mariborske okolice. Zahtevali so viničarsko šo-

lo, odpravo viničarske postave in viničarskih knjižic, bolniško in starostno zavarovanje, pravico strajka, zvišanje plače in privržen v živilih. Marsikatera teh zahtev je dobra in jo tudi mi zahtevamo, na primer zlasti bolniško in starostno zavarovanje, boljše viničarsko postavo. Toda viničarji! Ali ste vprašali socijalne demokrate: Zakaj so se še le zdaj začeli brigati za vas? Sedem mesecev so imeli socijalni demokratje v liberalci vlado v rokah, pa vam viničarjem niso privoščili niti drobčinice. Še več: socijalni demokrat minister Bukšeg je s svojo brezbrzičnostjo zakrivil, da ste morali moko in zrnje tako drago kupovati, če ste ga sploh dobili, da niste imeli petroleja, da ni bilo soli, da sladkor stane že blizu 50 kron. Socijalnim demokratom sploh ni za to, da bi ubožnim slojem zboljšali stanje, ampak samo za to, da med te

ljudi sejejo in gojijo nezadovoljnost. Predobro vedo: kakor hitro se kateremu stanu bolje godi in ima kaj izgubiti, noče biti več socijalni demokrat. Zato socijalni demokratje nehoje zboljšati ubogemu ljudstvu stanja, ker bi si s tem odžagali vajo, na kateri sede. Dobro plačani socijalistični agitatorji ne bi mogli več ljudstva hujskati in šuntati in bi si morali kruh služiti z resnejšim delom. Jasen dokaz tega, kar sem tu povedal, so dali nemški socijalni demokratje. Nemški državni zbor je od leta 1883 do 1893 sklenil mnogo postav v korist delavstvu. In kdo je zmirom nasprotoval? Socijalni demokratje! Socijalni demokratje so glasovali proti bolniškemu zavarovanju, proti zavarovanju zoper neizgode, proti starostnemu in invalidnemu zavarovanju, proti zakonom za delavsko varstvo. Po pravici je rekel poslanec Bachem leta 1893 v nemškem državnem zboru: „Če bi vse stranke delale tako, kakor socijalna demokracija, ne bi imeli ne bolniškega zavarovanja, ne zavarovanja zoper neizgode, ne starostnega in invalidnega zavarovanja, ne krajšega delovnega časa, ne odredb v prid delavskim obiteljem itd.“

Ravnatoko socijalni demokratje za vas viničarje niso storili trohice, dasiravno so imeli sedem mesecev vlado v rokah skupno z liberalci (demokrati). Obljubljajo vam zemljo. Ali pa veste, na kakem stališču so socijalni demokratje glede zemlje? Socijalisti učijo, da zemlja ne sme biti zasebna, tvoja ali pa moja posest, ampak državna last. Po tem načelu hočejo tudi agrarno reformo ali razdelitev zemlje. Zemlja veleposestev, tako učijo, se naj ne da viničarjem in delavcem v popolno last, ampak samo v najem — prava lastnica naj bo država. Marsikateri viničar ali delavec si je s svojo marljivostjo in štedljivostjo opomagal, si kupil majhno posestvo in tako prišel na svoje. Po načrtu socijalistov viničar ne bo prišel nikdar več do svojega, ampak bo ostal večni najemnik. — Zemljo vam obetajo. Zakaj pa vam je še niso dali? Saj so bili tako dolgo v vladi. In prvi minister ki je delil zemljo, je bil socijalni demokrat Korač. In koliko zemlje vam je dal? Ne ene pedit! Potem sta delila zemljo ministra Polak in Krizman. Oba sta sedela v vladi skupaj s socijalisti. Toda za vas viničarje in kmetijske delavce, niso našli nič zemlje, da bi vam jo dali!

Zdaj šele, zdaj, ko so morali iz vlade, ko nimajo več moči, da bi vam pomagali, zdaj prihajajo med vas. V groznih barvah vam slikajo vaše ponekod res težko stanje, vas hujkajo, da zahtevate od vlade — naj vam naenkrat da tisto, kar bi vam socijalisti bili lahko dali, ko so bili tako dolgo v vladi. Zakaj? Zato, da bi si vi mislili: „Kako dobri naši prijatelji so socijalni demokratje! Kako se potegujejo za naše pravice! Oni so nam šele pokazali, kako siromaki smo!“ Pridobiti vas hočejo, da bi se vi organizirali v njihovi organizaciji, da bi jim nosili svoj denar v njihovo kaso in da bi ob volitvah dali svoje glasove njihovim brezvestnim poslanca!

Pa mi porečete: „Ali si torej ne bi smeli pomagati? Trpimo in sužnjimo, pa še ne bi smeli zahtevati svojih pravic?“ Gotovo! Prav je, da zahtevate svoje pravice, kjer vam jih nehoje dati. Toda zahtevajte jih v duhu vzajemnosti, ne pa v socijaldemokratskem duhu sovraštva in boja med stanovi! Naša Kmetijska Zveza je tudi za vas viničarje in delavce, ne samo za kmete! In Kmetijska Zveza ima nalogo, da se vzajemno med kmeti in viničarji stori vse, da se zboljša vaše stanje in se vam da, kar pravično zahtevate. Kmetijska Zveza vam mora dati tudi primeren število odbornikov, ki bodo v Kmetijski Zvezi zastopali vaše pravice. Vse pa se naj vrši tako, da bo ostala stara vzajemnost med kmetijskim ljudstvom — vzajemnost med kmeti in viničarji in delavci. O tem

drumilo vpitje, ki je prihajalo od sosedne strani. Čul in razločil sem ženski vik in moledovanje:

„Moj Bog, za pet ran Kristusovih... pa taka smrt!“

Prepričan sem bil, naši dve sosedni starki sta sedaj se le zazvedeli o tetini smrti, pa vikate in jo omilujete kot staro znanko po podedovani ženski navadi z vpitjem in solzami.

Pa sem se zmotil tokrat. Ženski solzni dirindaj je razjasnila nama s sestričnem gospodinjo, ki je polukala skozi duri in rekla žalostno:

„To je pa že prehujo! Po noči mesarica, zdaj pa ste našli sosedi Tinčka mrtvega! Napil se ga je bil zopet po svoji stari navadi. Hotel je v slamo na pod, pa se mu je utrgala deska, zmuznil je skozi odprtino vznak in ni obvisel v zraku za jedno nogo. Ni imel toliko moči, da bi se bil izmotal do tal, zadela je ga kap, ker je visel z glavo navzdol.“

Smrtno ponesrečenega Tinčka nisem trenutno pomiloval prav nič, saj ga nisem maral, da, bal sem se ga in se ga ogibal, odkar sem ga poznal. Ako bi ne bilo onega od Tinčka omenjenega svidenja pred peklenjskimi vrati, bi se ne bil niti zmenil za šaferjevo sicer žalostno smrt.

Utopljen teta, katere sem se tolikokrat oklepil, kot otrok matere; smrtno ponesrečeni Tinček, ki sem se ga bal kot živega pekla; napovedano srečanje med obema pred peklenjskimi vrati, ti spomini in grozni nočni prizor mi je zmedel dušo, jo stisnil, da je zajecala v vrelcu neutišljivih solz.

Nepopisno strašne slike so se mi premetavale pred očmi, ker se je to noč kar namah udeležilo in grozno urednično Tinčkovno prerokovanje: Oh, mesarica, če ne prej, vidiva se pred peklenjskimi vrati!

O nenavadni smrti mesarjeve tete in skoro vedno pijanega šaferja Tinčka so govorili ljudje čudno

reči. Govorice in sodbe vseh so se stekale v enoglasni zaključek: Končala sta oba, sam Bog nas varuj take smrti — v pijanosti!

Pa kaj je bila zame neprevidena smrt v pijanosti, ko bi le ne bilo onega svidenja pred peklenjskimi vrati.

One dni po smrti obeh ponesrečenecv sem bil potrt, žalosten in sem se strašljivo stresal pri vsakem spominu na mesarjevo teto in Tinčka. Vsi pomirjevalni poizkusi moje okolice so bili zaman, šele mesece časa dnevnih in nočnih predstav o peklenjskih vratih so me pomirili, mi zameglili vsaj deloma spomin na lahkomišelnih prerokbo o peklenjskih vratih. Toliko strahu in plašljivosti sta mi nagnala smrt mesarjeve tete in Tinčka v otroško dušo, da nisem nikdar več lezel sam kot otrok na hrib sv. Miklavža v mraku, še manj pa se bi bil upal sam izpod odeje in izpod strehe v temni noči.

Drugo leto pa so mi dobili oče drugo stanovanje. Preselil sem se s hriba sv. Miklavža v sredino mesta, kjer sem prebil vsa ostala srednješolska leta, le tuintam mi je še hušnila preko spomina podoba na blatni cesti z odprtimi usti in v stekleno oledenem pogledu s smrtjo se boreče in ležeče mesarjeve tete in šaferja Tinčka, ki je prerokoval opt na koso čez plot teti: O, mesarica, če se ne vidiva poprej, gotovo pa pred peklenjskimi vrati!

Utopljen mesarjevo teto so položili kot bogatinko v črno preoblečeni sobi med zelenjem, cveticami in gorečimi svečami na mrtvaški oder. Tinčka pa so prepeljali kot ubožca v mrtvašnico. Pokopali so jih oba istega dne.

Teto v vrsti bogatinov med mramornato blestimi nagrobnimi spomeniki, Tinčka pa bolj v kotu, proti živi meji, kjer so svedočili že na pol trhli, na

stran pokvečeni in na pol polamani leseni križci, da počivajo tukaj oni, ki niso v življenju posedali, a še manj pa zapustili po smrti — denarja.

Teto so spremljale na mirodvor množice žensk in moških, ob Tinčkovem odprtem grobu ste stali le oni dve starikavi ženi, katere je tolikrat podil in pretepaval v življenju. Stali ste ob sveže izkopani obrobni zemlji brez solz v očeh, gotovo v srčni hvaležnosti do Stvarnika, ki jih je rešil pred živim peklenjem, v katerem jih je mrevnil vedno pijani in v obzemu alkohola surovo pretepavi Tinček.

Gledal sem kot otrok razliko med pokopom bogate mesarjeve tete in brezenarnega pijanca Tinčka, vrnila so se mi trenutno v spomin peklenjska, od rajnega šaferja prerokovana vrata. Še ob robu groba je razdvajala oba pred svetom razlika bogatstva v življenju; kaj, če bi se res po smrti sešla bogatinka in revni pijanček pred peklenjskimi vrati...

Ostavili smo mirodvor in v hladni grob položeno mesarjevo teto in šaferja Tinčka. Ljudje-spremljevalci pogreba mesarjeve tete so govorili na povratku vsakdanje reči: jaz pa nisem mogel v duhu premostiti življenjskega brezdna med bogastvom in revščino na edni strani; na drugi strani pa od Tinčka zaprakovane svidenja bogatstva in siromaka pred peklenjskimi vrati...

Danes se mi vriva v spomin ta doživljaj izza otroško mladostnih dni kot slučaj; vendar sem prepričan še danes o resnici nemškega reka: Ne slikaj vruga na steno!

Bralci teh vrst pa naj ne mislijo, da je to kak evangelij o peklenjskih vratih, ampak doživljaj iz življenja otroka na hribu sv. Miklavža nad Celjem.